

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Ács Ferenc Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Simonffy u. 57.; ügyintéző: Dr. Ács Ferenc ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Eszlári Györgyi ügyvéd (3530 Miskolc, Széchenyi u. 6/B. I/2.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, fuvardíj megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. február 23-án meghozott 13.G.40.154/2008/13. számú ítélete ellen, az alperes részéről 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes viszontkeresetét elutasító ítéletnek is tekinti és azt ilyenként helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20 000 (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2009. február 23-án, 13. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1950 Euro-t és annak 2007. december 11-től a kifizetés napjáig járó évi 5%-os kamatát, valamint 45 600 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint az alperes megbízása alapján a felperes közúti fuvarozást végzettról a spanyolországi és településekre. A fuvarozási szerződésben a felek a felrakás idejét 2007. szeptember 1. napjában, a lerakás időpontját 2007. szeptember 6. és 7. napjaiban, a fuvardíj összegét pedig 1950 Euro + áfa összegben határozták meg.

A felperes azonban az árut az első lerakóhelyen csak 2007. szeptember 7-én szolgáltatotta ki, tehát a fuvarfeladatot egy napos késedelemmel teljesítette. A kiszolgáltatási késedelem miatt az alperes a felperessel írásbeli fenntartást nem közölt, a felperesnek a fuvardíjról 2007. október 8-án kiállított, 2007. december 11-én esedékessé vált számláját azonban nem egyenlítette ki.

A felperes a módosított keresetében 1950 Euro fuvardíj és annak 2007. december 11-től a kifizetés napjáig járó évi 5% mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes egyrészt a felperes keresetének az elutasítását kérte, másrészt 700 Euro és járulékai megfizetése iránt viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben.

Állította, hogy a felperes késedelmes teljesítése következtében 2650 Euro kár érte, mivel a fuvarozást tőle megrendelő svájci cég a neki járó 2650 Euro fuvardíj megfizetését a kiszolgáltatási késedelemre hivatkozással megtagadta. Az így keletkezett kárát pedig a felperes az 1971. évi 3. tvr-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Egyezmény (a továbbiakban: CMR. Egyezmény) 17. cikkének 1. pontja, a 25. cikkének 5. pontja, valamint a 29. cikkének 1. pontja alapján köteles számára megtéríteni.

Az alperes a kárigényét a felperesi követelés erejéig beszámítási kifogás, az ezt meghaladó rész tekintetében pedig viszontkereset formájában érvényesítette.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának és viszontkeresetének az elutasítását kérte.

Az egy napos kiszolgáltatási késedelem tényét elismerte, azonban vitatta, hogy a késedelemről az alperesnek bármilyen kára származott volna.

A CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontjára hivatkozással állította továbbá, hogy mivel az alperes az Egyezményben meghatározott határidőn belül írásbeli fenntartással nem élt, kártérítési igényt vele szemben nem is érvényesíthet.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét alaposnak, az alperes viszontkeresetét pedig alaptalannak találta.

Megállapította, hogy a peres felek között nemzetközi közúti árufuvarozási szerződés jött létre, ezért a jogviszonyukra - a Ptk. 506.§ (1) bekezdésének utaló szabálya alapján - a CMR Egyezmény rendelkezéseit kellett alkalmazni.

A CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontja pedig akként rendelkezik, hogy kiszolgáltatási késedelem esetében kártérítésnek csak abban az esetben van helye, ha attól az időponttól számított 21 napon belül, amikor az árut a címzett rendelkezésére bocsátották, írásbeli fenntartást közöltek a fuvarozóval.

A jelen esetben azonban az alperes a kiszolgáltatási késedelem miatt a felperessel írásbeli fenntartást nem közölt. Ennek hiányában pedig az alperes a kiszolgáltatási késedelemre hivatkozással a felperessel szemben kárigényt sem beszámítási kifogás, sem viszontkereset formájában jogszerűen nem érvényesíthetett. Az elsőfokú bíróság az alperes részéről az iratokhoz csatolt, 2007. szeptember 6-án keltezett levéllel összefüggésben megállapította, hogy az a CMR. Egyezményben meghatározott írásbeli fenntartás kritériumainak nem felelt meg. Abban ugyanis az alperes egyrészt a gépjármű helyzetének meghatározását kérte a felperestől, másrészt arra utalt, hogy a megrendelője vele szemben jelentett be kötbérigényt. Ezért ez a nyilatkozat nem tekinthető az alperes részéről a felperessel szemben előterjesztett kötbér-, vagy kártérítés iránti igénynek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperesnek a viszontkeresete szerinti marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból azonban tévesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy az általa 2007. szeptember 6-án írt levél nem tekinthető írásbeli fenntartásnak.

Kifejtette, hogy a CMR. Egyezmény az írásbeli fenntartás tartalmi elemeit nem határozza meg, csupán annak a fuvarozóval való közlését írja elő. Ezért a 2007. szeptember 6-án, tehát a fuvarozási szerződésben kikötött teljesítés napján írt levelének a felperessel való

közlésével eleget tett a CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontjában előírt kötelezettségének.

Állította továbbá, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt okiratokkal a kára bekövetkezését is bizonyította, ezért az elsőfokú bíróságnak a beszámítási kifogását és a viszontkeresetét elutasító döntése megalapozatlan.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy a CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontja szerint az írásbeli fenntartást az árunak a címzett rendelkezésére bocsátását követő 21 napon belül kell a fuvarozóval közölni. Az alperes részéről hivatkozott levél azonban még az áru kiszolgáltatása előtti napon íródott, így az a CMR. Egyezmény szerinti fenntartásnak nem minősíthető.

Vitatta a felperes az alperesnek azt a fellebbezésben tett állítását is, hogy az elsőfokú eljárásban csatolt okiratokkal az alperes hitelt érdemlően igazolta, hogy az egy napos késedelemből eredően 2650 Euro kára származott.

A peres felek a másodfokú eljárásban tárgyalás tartását nem kérték. Ezért a Debreceni Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja, valamint a (2), (3) és (4) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

A nem vitás tényállás szerint a felek között létrejött szerződés alapján a felperesról végzett közúti fuvarozástba. A fuvarozás nemzetközi jellegére tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 506.§ (1) bekezdésének utaló szabálya alapján helytállóan állapította meg, hogy a felek jogviszonyára elsődlegesen a CMR. Egyezmény szabályait kellett alkalmazni.

Az Egyezmény 30. cikkének 3. pontja pedig - összhangban a Ptk. 504.§ (1) bekezdésében foglaltakkal - a kiszolgáltatási késedelemből eredő kárigénynek a fuvarozóval szembeni érvényesítését határidőhöz köti, amely határidő ugyan a jogszabály rendelkezésének hiányában nem jogvesztő, azonban az igazolással ki nem mentett elmulasztása a fuvarozóval szembeni kártérítési igény érvényesíthetőségének megszűnését eredményezi.

A CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontja meghatározza a kiszolgáltatási késedelemből eredő kárigény érvényesítésének módját is a fuvarozóhoz intézett írásbeli fenntartás formájában. Arra az alperes a fellebbezésében alappal hivatkozott, hogy a fenntartás tartalmi elemeit az Egyezmény nem határozza meg. Ezért fenntartásnak kell tekinteni a jogosultnak minden olyan, a fuvarozóhoz intézett írásbeli bejelentését, vagy felszólítását, amelyben a jogosult a fuvarozási szerződés megszegéséből származó kártérítés jellegű igényének az érvényesítését közli a fuvarozóval, illetőleg annak megtérítését kéri.

Ahhoz azonban, hogy a jogosult írásbeli bejelentése, felszólítása alkalmas legyen a fenntartáshoz fűződő jogkövetkezmények kiváltására az szükséges, hogy azt az áru kiszolgáltatásától számított 21 napon belül közöljék a fuvarozóval.

Ebből következően a fuvarozóval az áru kiszolgáltatása előtt közölt írásbeli bejelentés, illetőleg tájékoztatás nem minősülhetett a CMR. Egyezmény 30. cikke 3. pontjának megfelelő fenntartásnak, tehát a fenntartáshoz fűződő jogkövetkezmények kiváltására nem lehetett alkalmas. A jelen esetben ugyanis az áru kiszolgáltatására az első lerakóhelyen 2007. szeptember 7-én került sor, tehát a fuvarozónak 2007. szeptember 6-án küldött levél

- függetlenül annak tartalmától - a CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontjában meghatározott írásbeli fenntartásnak nem volt tekinthető, amint azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította.

Tény, hogy az alperes az írásbeli fenntartás közlésére az Egyezményben megállapított 21. napos határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet nem terjesztett elő.

Ezért a CMR. Egyezmény 30. cikkének 3. pontjában meghatározott határidő elmulasztása az adott esetben az alperes számára a kiszolgáltatási késedelem miatti igényérvényesítés lehetőségének elvesztését eredményezte, ezáltal pedig akadályát képezte mind a beszámítási kifogás, mind a viszontkereset formájában előterjesztett alperesi kárigény érdemi elbírálásának, amint azt az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen megállapította a fellebbezéssel támadott ítéletében.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából, valamint az alperes fellebbezésében előadottakból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság az alperesnek mind a beszámítási kifogását, mind pedig a viszontkeresetét elutasította. Az ítélet rendelkező részéből viszont a meghozott döntés kifejezésre juttatása tehát a viszontkeresetet elutasító rendelkezés - vélhetően leírási hiba miatt - kimaradt. Az ítélet tábla azonban az elsőfokú bíróság indokolásában foglaltakra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes viszontkeresetét elutasító ítéletnek is tekintette és azt ilyenként a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - a viszontkereset elutasítására is kiterjedően helyben hagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért az alperes az ügyvédi munkadíjból és a lerótt fellebbezési eljárási illetékből eredő saját másodfokú perköltségeit a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni, továbbá köteles megtéríteni a felperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét a Debreceni Ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak alapján, figyelemmel arra is, hogy az ügyvédi munkadíj összegének meghatározása során a kereset és a viszontkereset együttes összegét kellett alapul venni.

Debrecen, 2010. március 16.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk. bíró